

de onmacht der taal en gebukt gaat onder het flauwe, koude van zijn beschrijving.

Zulk een dichter is Roelofs, en al is ook zijn wonderland zoo schoon, dat wij reeds juichen, wanneer hij ons nog maar even naar binnen laat gluren, hij zegt onwillekeurig tot zichzelf: „Wat zij zien, is nog niet alles; daar zijn grooter schatten, die voor hen verborgen blijven”. Want men moet door dagelijksche aanraking met de natuur haar kennen, zooals hij, om, zooals hij, volop te genieten. Wat gij en ik onverschillig voorbijloopen als onaanzienlijk of leelijk, hij blijft er voor staan in stille verrukking, en terwijl gij u afvraagt wat hier te zien is, heeft zijn dichterziel de poëzie gevoeld van dit verlaten plekje en zal hij het u weergeven zoo, als het hem trof. Dan zullen wij, die het origineel onverschillig voorbijgingen, het kunstwerk bewonderen en wij zullen aanleiding vinden om het te bejammeren, dat wij niet hebben leeren *zien*, zooals hij, beseffende, dat wij daardoor een groot genot missen. En dankbaar zullen wij gestemd zijn tegenover den man, die ons dat gemis vergoedt, door altijd en altijd weer ons het lied te zingen, waarin ons eigen, heerlijk, hollandsch landschap te voorschijn treedt met al de poëzie, die een rijk en ontvankelijk gemoed, als het zijne, daarin weet te ontdekken.

Toen ik vóór eenige dagen bij Roelofs kwam en hem mijn plan om deze causerie te schrijven mededeelde, hem het een en ander vroeg, hem zoowat „interviewde”, zei hij aan het einde onzer besprekingen (want van zijn langdurig verblijf in Brussel heeft hij een voorliefde voor fransche uitdrukkingen behouden):

— En je maakt er me vooral geen panégyrie van, hé?

Ik heb hem beloofd, dat ik het niet doen zou.

Nu ik overlees, wat ik geschreven heb, zie ik, dat het toch wel zoo iets geworden is.... Maar spreek nu eens over iemand, dien gij hoogacht en vereert, zonder van uw gevoelens iets te laten merken!

Ligt de fout wel aan mij?

Utrecht, October '91.

